

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **F. S., s.r.o., S.**, zastúpený: JUDr. Ľ. B., advokát, H., proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 52200/04 zo dňa 11.09.2006 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/34/2006-37 zo dňa 13.06.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/34/2006-37 zo dňa 13.06.2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Prešove vydal rozsudok č.k. 3S/34/2006-37 zo dňa 13.06.2008, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 52200/04 zo dňa 11.09.2006, ktorým žalovaný ako odvolací orgán príslušný na konanie podľa § 8 ods. 3 písm. s/ zák.č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa § 59 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len zákon o správnom konaní) na základe včas podaného odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Colného úradu Prešov zo dňa 18.08.2004,

zn. 1796/04, ktorým bol žalobcovi dodatočne vymeraný colný dlh vo výške 781 631,-- Sk tak, že odvolanie podľa § 59 ods. 3 zákona o správnom konaní zamietol a rozhodnutie Colného úradu Prešov zo dňa 18.08.2004 potvrdil. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zn. 1796/04 zo dňa 18.08.2004 po zápise do účtovnej evidencie podľa § 406 ods. 1 v spojení s § 409 ods. 1 zák.č. 238/2001 Z.z. dodatočne vymeral žalobcovi colný dlh vo výške 781 631,-- Sk, pozostávajúci zo sumy dovoznej prirážky vo výške 668 437,-- Sk a z dane z pridanej hodnoty vo výške 113 194,-- Sk. Colný dlh vznikol podľa § 397 ods. 1 písm. a/ zák.č. 238/2001 Z.z. v okamihu prijatia colného vyhlásenia podľa § 397 ods. 2 cit. zákona. Žalobca je ako deklarant dlžníkom podľa § 397 ods. 2 cit.zákona.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu podal včas odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu, ktoré odôvodní následne. Prvostupňovému správne mu orgánu ani žalovanému však nebolo doručené žiadne následné doplnenie odôvodnenia odvolania.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žaloba, ktorú spísal právny zástupca žalobcu je zmätočná, pretože z jej obsahu vyplýva, že žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného zo dňa 11.09.2006 sp.zn. 52200/04, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Colného úradu Prešov zo dňa 18.08.2004 zn. 1796/04, ktorým prvostupňový správny orgán žalobcovi dodatočne vymeral colný dlh vo výške 781 631,-- Sk.

Napadnutým rozhodnutím ale žalovaný nerozhodoval o odvolaní žalobcu zo dňa 02.02.2005 proti rozhodnutiu Colného úradu Prešov zo dňa 16.12.2004, zn. 30T/2147-1/33-1, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania colného deliktu a preto nemohol argumentovať a reagovať na námietky vedené v tomto odvolaní.

Krajský súd uviedol, že pokiaľ žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného zo dňa 11.09.2006 sp.zn. 52200/04, tak potom v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu (zo dňa 18.08.2004 zn. 1796/04) ani v žalobe neuviedol žiadne konkrétne dôvody nezákonnosti.

Žaloba podaná vo veci samej na krajský súd smeruje na preskúmanie rozhodnutia 30T/2147-1/03-1 zo dňa 16.01.2004, ktorým žalovaný žalobcovi uložil v zmysle § 73 písm. a/ colného zákona č. 199/2004 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 20 000,-- Sk a zároveň rozhodol, že účastník konania je povinný v zmysle § 78 ods. 3 colného zákona č. 199/2004 Z.z. nahradiť štátu náklady spojené s prejednaním colného deliktu určené paušálnou sumou vo výške 1 000,-- Sk.

Suma dovozných platieb na prepustenie tovaru do režimu voľný obeh z režimu dočasné použitie s čiastočným oslobodením od cla, je rozdiel medzi sumou vypočítanou za celé obdobie, kedy bol predmetný tovar prepustený do režimu dočasné použitie a sumou vypočítanou ako 3% zo sumy dovozných platieb, ktoré by sa mali zaplatiť, aby bol tovar v okamihu prepustenia do režimu dočasné použitie prepustený do režimu voľný obeh.

Tak ako to vyplýva z § 352 ods. 4 zák.č. 238/2001 Z.z. sumy dovozných platieb sa určujú podľa podmienok pre dovážaný tovar v čase prijatia colného vyhlásenia na prepustenie do režimu dočasné použitie. V čase kedy boli prijaté colné vyhlásenia na prepustenie tovaru do režimu dočasné použitie (02.07. až 28.12.1999) platila vyhláška č. 118/1999 Z.z. o dovozných prirážkach, preto bolo povinnosťou žalobcu ako deklaranta uviesť do colných vyhlásení (JCD) s návrhom na prepustenie do režimu voľný obeh dovoznú prirážku, na základe čoho by colný úrad vymeral colný dlh v správnej výške, t.j. zahrňujúci aj dovoznú prirážku v zmysle § 2 písm. k/ tretí bod zákona č. 238/2001 Z.z. Keďže žalobca takýmto spôsobom nepostupoval, správne a v súlade so zákonom rozhodol prvostupňový správny orgán, ak rozhodnutím zo dňa 18.08.2004 po zápise do účtovnej evidencie podľa § 406 ods. 1 zák.č. 238/2001 Z.z. dodatočne vymeral žalobcovi colný dlh vo výške 781 631,-- Sk pozostávajúci zo sumy dovozných prirážok vo výške 668 437,-- Sk a z dane z pridanej hodnoty vo výške 113 194,-- Sk.

Správne a v súlade so zákonom rozhodol aj žalovaný, ak takéto prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne a zákonné potvrdil.

Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu sa včas odvolal žalobca uvádzajúc, že súd absolútne pominul zákonnú povinnosť uloženú v § 250i OSP v tom zmysle, že pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, čo znamená podľa odvolateľa, že súd nemá prihliadať len na samotné napadnuté rozhodnutie, ale aj na širšie súvislosti prejednávanej veci, teda na skutkový stav tak, ako to určuje § 250i ods. 1 OSP. V čase rozhodovania súdu o napadnutom rozhodnutí Colného úradu Prešov zo dňa 16.12.2004 zn. 30T/2147-1/03-1 bolo už vydané rozhodnutie toho istého úradu zn. 1796/04 zo dňa 18.08.2004 o uložení povinnosti uhradiť colný dlh vo výške 781 631,-- Sk a z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že toto rozhodnutie bolo súdu známe, avšak nijako nezohľadnil podstatnú skutočnosť namietanú v oboch konaniach, teda že rozhodnutie 1796/04 ako aj rozhodnutie 30T/2147-1/03-1 boli vydané nesprávne.

Odvolateľ uviedol, že v danom prípade nesprávne označil napadnuté rozhodnutie, pretože v skutočnosti podanie smerovalo proti rozhodnutiu sp.zn. 1796/04 o povinnosti uhradiť colný dlh vo výške 781 631,-- Sk. S poukazom na uvedené mal krajský súd postupovať vo veci podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, pretože správny orgán ani v jednom jedinom rozhodnutí nezohľadnil žalobcom namietanú skutočnosť, že tlačivo JCD, na základe ktorého žalobca sám vypočítanú platbu riadne zaplatil, nevyhotovoval žalobca, ale zodpovedný pracovník colnice. Touto skutočnosťou sa nezaoberal žiadny z colných orgánov, ani súd, pritom táto skutočnosť mala najpodstatnejší vplyv na platbu, ktorú žalobca zaplatil štátu. Aj keď je súd viazaný predmetom a námietkami žaloby v zmysle OSP, tak to ho neoslobodzuje od povinnosti prihliadnuť na vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), keďže uvedená vada mala vplyv na obidve prvostupňové rozhodnutia colného orgánu.

S poukazom na uvedené požiadal odvolateľ, aby Najvyšší súd SR vrátil vec Krajskému súdu v Prešove na nové konanie a rozhodnutie s tým, aby uvedené chyby zo strany colných orgánov krajský súd zohľadnil v novom rozhodnutí.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný dňa 17.09.2008 tak, že colný úrad rozhodnutím zn. 1796/04 zo dňa 18.08.2004 po zápise do účtovnej evidencie podľa § 406 ods. 1 v spojení s § 409 ods. 1 zák.č. 238/2001 Z.z. dodatočne vymeral žalobcovi colný dlh vo výške 781 631,-- Sk pozostávajúci zo sumy dovoznej prirážky vo výške 668 437,-- Sk a dane z pridanej hodnoty vo výške 113 194,-- Sk. V zmysle predmetného rozhodnutia

vznikol colný dlh podľa § 397 ods. 1 písm. a/ zák.č. 238/2001 Z.z. v okamihu prijatia colného vyhlásenia podľa § 397 ods. 2 zák.č. 238/2001 Z.z. Žalobca je ako deklarant dlžníkom podľa § 397 ods. 2 zák.č. 238/2001 Z.z.

Colné riaditeľstvo SR v riadnom odvolacom konaní preskúmalo podľa § 59 ods. 1 zák.č. 71/1967 Zb. odvolaním napadnuté rozhodnutie colného úradu zn. 1796/04 zo dňa 18.08.2004, na základe včas podaného odvolania žalobcu zo dňa 06.09.2004. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a oboznámení sa so skutkovým a právnym stavom veci, z ktorého vychádzal colný úrad ako prvostupňový orgán v konaní, Colné riaditeľstvo SR, ako odvolací orgán toto rozhodnutie rozhodnutím zn. 52200/04 zo dňa 11.09.2006 potvrdilo a odvolanie žalobcu zamietlo.

Colné riaditeľstvo SR ako žalovaný sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, že podaná žaloba je v dôsledku nesprávneho označenia napadnutého správneho rozhodnutia zmätočná. Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve spravuje, vyplýva žalobcovi zákonná povinnosť uvádzať okrem všeobecných náležitostí žaloby ustanovených v § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a aký konečný návrh robí (249 ods. 2 OSP). Súd nemá povinnosť vyhľadávať za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (R 58/2001) a rozsahom a dôvodmi žaloby je viazaný (§ 250h OSP). Podľa § 5 ods. 2 OSP súdy nemajú poučovaciu povinnosť o procesných právach a povinnostiach v prípadoch, ak je účastník konania zastúpený advokátom, čo je v predmetnom prípade splnené.

K žalobcovej námietke uvedenej v odvolaní proti rozsudku, že žalovaný správny orgán ani prvostupňový súd nezohľadnili ním namietanú skutočnosť, že písomné colné vyhlásenie nevyhotovoval žalobca, ale zodpovedný pracovník colnice, pričom uvedená skutočnosť mala najpodstatnejší vplyv na platbu, ktorú žalobca riadne a neodkladne zaplatil, Colné riaditeľstvo SR uvádza, že colný úrad prijatím colného vyhlásenia neosvedčuje pravosť, pravdivosť a presnosť údajov uvedených v colnom vyhlásení, keďže podanie colného vyhlásenia, vrátane údajov v ňom uvedených a dokladov k nemu pripojených sa považuje výlučne za prejav vôle deklaranta. Žalobca v postavení deklaranta bol v predmetnom prípade bez všetkých pochybností povinný, a s predmetnou povinnosťou je spojená aj jeho zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, do colného vyhlásenia uvádzať správne údaje a predkladať

pravé doklady a plniť všetky povinnosti súvisiace s prepustením tovaru do navrhovaného režimu. Uvedenej objektívnej zodpovednosti sa nemožno zbaviť (liberovať) zo žiadnych zákonom ustanovených dôvodov. Podľa § 65 ods. 2 v spojení s ods. 5 zák.č. 180/1996 Z.z. deklarant alebo jeho zástupca sú povinní do colného vyhlásenia uvádzať správne, pravdivé a presné údaje a predkladať pravé doklady. Podanie colného vyhlásenia sa považuje za prejav vôle deklaranta navrhnuť predmetný tovar na prepustenie do príslušného režimu. Podaním colného vyhlásenia deklarant potvrdzuje správnosť v ňom obsiahnutých údajov, pravosť dokladov, ktorými je doložené a zaväzuje sa plniť povinnosti, ktoré vyplývajú z prepustenia tovaru do navrhovaného režimu.

Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že konanie o colnom dlhu a konanie o colnom delikte predstavujú dve samostatné konania colného úradu, výsledkom ktorých sú dve samostatné rozhodnutia, ktoré sledujú osobitný účel a v príslušnom zákone sú upravené samostatne. V obidvoch inštitútoch je odlišne ustanovený aj začiatok konania, ďalej miestna príslušnosť colného úradu na konanie, splatnosť vymeranej sumy colného dlhu a splatnosť pokuty a lehota, v ktorej možno vo veci colného dlhu a colného deliktu rozhodnúť. Žalovaný uviedol, že právnym následkom oneskoreného zaplatenia vymeranej sumy colného dlhu je úrok z omeškania, ktorý vzniká zo zákona a predstavuje obmenu sankcie za neskoré splnenie peňažnej povinnosti uloženej vykonateľmi rozhodnutím. Sankcia – pokuta uložená rozhodnutím Colného úradu Prešov o colnom delikte 3T/2147-1/3-1 zo dňa 16.12.2004 je dôsledkom porušenia colných predpisov a zodpovednosti žalobcu za uvedené porušenie.

Žalovaný považuje námietky žalobcu uvedené v odvolaní za účelové, nezakladajúce sa na pravde. Rozhodnutie Colného riaditeľstva SR zn. 52200/04 zo dňa 11.09.2006 bolo vydané v súlade so zákonom, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a riadne a náležite odôvodnené. Z uvedených dôvodov žiada Najvyšší súd SR, aby svojim rozhodnutím potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3S 34/2006-37 zo dňa 13.06.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246 ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP).

Podľa § 249 ods. 2 OSP žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí.

Podľa § 41 ods. 2 OSP každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

V prvom rade senát Najvyššieho súdu SR poznamenáva, že obsah žaloby ako aj odvolanie žalobcu posúdil podľa ich obsahu v zmysle § 41 ods. 2 OSP. Z podstatnej náležitosti žaloby – petitu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia Colného riaditeľstva SR sp.zn. 52200/04 zo dňa 11.09.2006. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S 34/2006-37 zo dňa 13.06.2008, keď v poslednom odseku prvej strany odvolania odvolateľ uviedol, že v tomto prípade išlo o nesprávne označenie napadnutého rozhodnutia, pretože v skutočnosti podanie smerovalo proti rozhodnutiu Colného úradu Prešov sp.zn. 1796/04, ktorým bol žalobcovi vymeraný colný dlh vo výške 781 631,-- Sk.

Senát odvolacieho súdu s poukazom na uvedené dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca sa podaním predmetnej žaloby domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, sp.zn. 52200/04 zo dňa 11.09.2006, ktorým Colné riaditeľstvo SR potvrdilo rozhodnutie Colného úradu Prešov pobočka Colného úradu Humenné zn. 1796/04 zo dňa 18.08.2004, ktorým bol vymeraný účastníkovi konania colný dlh vo výške 781 631,-- Sk, ktorý vznikol podľa § 397 ods. 1 písm. a/ zák.č. 238/2001 Z.z. colný zákon v znení neskorších predpisov.

Senát z pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že proti prvostupňovému rozhodnutiu o oznámení colného dlhu vo výške 781 631,-- Sk zo dňa 18.08.2004, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 06.09.2004 podal odvolanie na pošte dňa 06.09.2004, z obsahu ktorého vyplýva, že žalobca proti uvedenému rozhodnutiu Colného úradu v Prešove podáva **odvolanie, ktoré odôvodní následne**.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že **dôvody odvolania ani dodatočne doložené neboli**. Colné riaditeľstvo aj napriek tomu, že žalobca dôvody odvolania v colnom konaní nedoplnil, preskúmalo napadnuté prvostupňové rozhodnutie colného úradu o vyčíslení

colného dlhu v celom rozsahu a dospelo k záveru, že rozhodnutie je potrebné potvrdiť a odvolanie odmietnuť.

Konanie v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou a koncentračnou zásadou. Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi (§ 249 ods. 2 OSP/ zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj osobitné náležitosti žaloby ako je označenie rozsahu, v ktorom sa správne rozhodnutie napáda, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí. Podľa § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne právo vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Absencia tvrdenia žalobcu, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený konkrétny zákon, je vadou žaloby, ktorá bráni vecnému vybaveniu (R č. 64/1998). **Dôvody nezákonnosti rozhodnutia môže žalobca v súdnom konaní rozširovať len v lehote na podanie žaloby** (§ 250b ods. 1 OSP).

Žalobca ako dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia uviedol v žalobe, že v zmysle aktuálnej platnej úpravy (§ 238 zák.č. 238/2001 Z.z.) do režimu dočasného použitia je možné prepustiť tovar s úplným alebo čiastočným oslobodením od dovozného cla bez toho, aby sa na tento dovoz vzťahovali akékoľvek obchodno-politické opatrenia. To znamená, že žalovaný ignoroval pri rozhodovaní právnu úpravu daného problému. Žalobca ďalej namietol, že výpočet nákladov na dopravu bol nesprávny, ale k tomuto došlo iba omylom. V danom prípade nedbanlivosťou, ale v žiadnom prípade nie úmyselným konaním.

Odvolací súd z obsahu žaloby, odvolania ako i pripojeného administratívneho spisu nezistil, že by žalobca konkrétne uvádzal v čom vidí nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žaloba neobsahuje žiadne konkrétne dôvody v čom by mal byť výpočet nákladov na dopravu nesprávny, a keďže ani odvolanie podané v colnom konaní neobsahovalo konkrétne dôvody nezákonnosti, rovnako tieto súd nezistil ani z odvolania podaného v súdnom konaní, vyhodnotil vyššie uvedený dôvod nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia, za všeobecný a nedôvodný.

V otázke nesprávnej aplikácie dovoznej prirážky sa odvolací súd stotožnil v plnom rozsahu s argumentáciou prvostupňového súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku (§219 ods. 2 OSP) na strane 7 a poukazujúc na § 352 ods. 4 zák.č. 238/2001 Z.z., podľa ktorého sa sumy dovozných platieb určujú podľa podmienok pre dovážaný tovar v čase prijatia colného vyhlásenia na prepustenie do režimu dočasného použitia. V tomto prípade boli prijaté colné vyhlásenia na prepustenie tovaru do režimu dočasné použitie v dňoch 02.07. až 28.12.1999, kedy platila vyhláška č. 118/1999 Zb. o dovoznej prirážke, preto mal žalobca povinnosť uviesť v colných vyhláseniach (JCD) pri návrhu na prepustenie do režimu voľný obeh, dovoznú prirážku, na podklade čoho by colný úrad vymeral colný dlh v správnej výške, zahrňujúci aj dovoznú prirážku v zmysle § 2 písm. k/ bod 3 zák.č. 238/2001 Z.z., podľa ktorého *dovoznými platbami sú aj iné platby pri dovoze, ktoré majú rovnocenný účinok ako clo.*

Keďže odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozsudku krajského súdu len **v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní**, dospel senát odvolacieho súdu k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné v tomto prípade v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z vyššie uvedených dôvodov pretože v tomto prípade colné orgány postupovali zákonne, keď vymerali colný dlh v správnej výške, t.j. vo výške, ktorá zahrňovala *aj dovoznú prirážku* v súlade s § 2 písm. k/ bod 3 zák.č. 238/2001 Z.z., keďže sumy dovozných platieb sa určujú podľa podmienok pre dovážaný tovar platných v čase prijatia colného vyhlásenia na prepustenie do režimu dočasné použitie.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože nemal v odvolacom konaní úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 26.02.2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková